

Ook van Annelise Gray

Circus Maximus: De race van de keizer

II
CIRCUS
MAXIMUS
Rivalen in de arena

ANNELISE GRAY

VERTAALD DOOR ANS VAN DER GRAAFF

GOTTMER
Haarlem

Utica (Noord-Afrika)

Dido – een briljante jonge wagenmenster, die ook vermomd als de jongen 'Leon' rijdt

Scorpus – Dido's oom, een trainer van renpaarden en oud-wagenmenner

Hanno en Abibaal – de zonen van Scorpus

Parmenion – een wagenmenner van Scorpus' stal

Antigonus – de assistent-trainer van Scorpus

Anna – de vrouw van Antigonus

Glarus – een trainer van renpaarden en vriend van Scorpus

Thugga (ten zuidwesten van Utica)

Muttumbaal – een legendarische renpaardentrainer en vader van Scopus

Barca – een zoon van Muttumbaal en oudere broer van Scopus

Ismene – de vrouw van Barca

Bodo – de zoon van Barca en Ismene en een veelbelovende wagenmenner

Elissa – Bodo's jongere zus

Zeno – een trainer van renpaarden en rivaal van Muttumbaal

Danel – een zoon van Zeno, en een van de beste wagenmenners in Noord-Afrika

Amandio – de jongere broer van Danel

De Romeinen

Gemellus Glabrio – een welvarende Romein die in Thugga woont

Cassius Chaerea – een tribuun van de pretoriaanse garde

Scylax – een voormalige wagenmenner van de Groenen, nu een van hun talentenjagers

Caligula – de keizer van Rome

De paarden

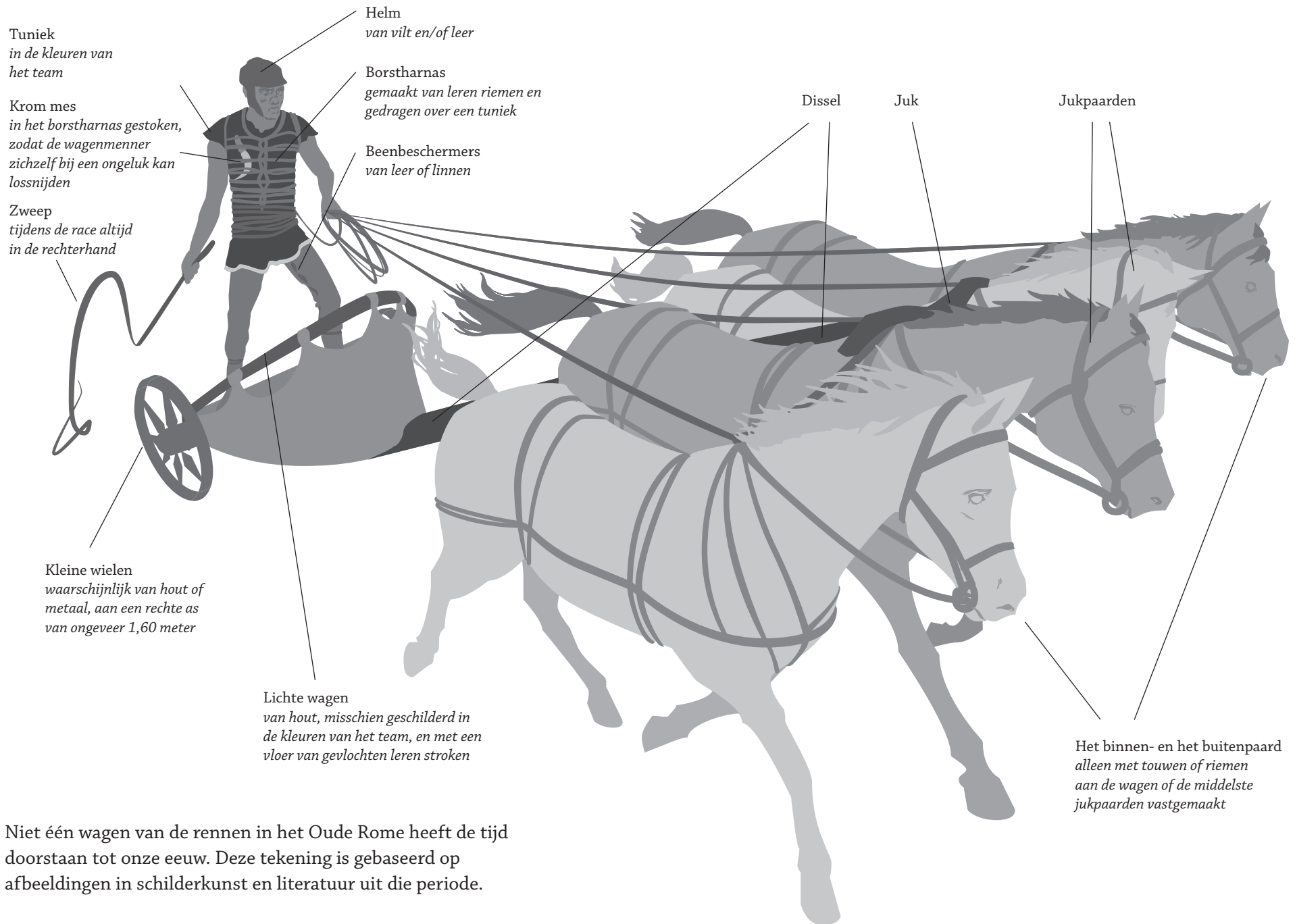
Porcellus – een woeste zwarte hengst, eigendom van Dido, maar keizer Caligula wil hem hebben

Juweel – een kastanjebruine merrie met maar één oog en het hart van een leeuw

Cupido, Mist, Psyche en Storm – paarden uit Scopus' stal

Atlas, Vuur, Lichtvoet, Krul, Dolk, Arend, Oceaan, Rivier en Dief – paarden uit Muttumbaals stal

Centaur – het leidpaard van Danels team

Niet één wagen van de rennen in het Oude Rome heeft de tijd doorstaan tot onze eeuw. Deze tekening is gebaseerd op afbeeldingen in schilderkunst en literatuur uit die periode.

I

‘Sneller, kom op, jongen. Sneller! We moeten in de bocht binnendoor zien te duiken!’

Porcellus’ zwarte oren staken als schilden voor de strijd recht op in de wind. Zijn nekspieren waren aangespannen, zijn heldere ogen wijd open van opwinding.

‘Kom op!’

Ik reed het gat tot de voorste wagen dicht. Porcellus’ razendsnelle hoeven daverden over de grond en mijn tegenstander keek angstig over zijn schouder.

Je dacht dat je ons al verslagen had, hè? Ik glimlachte. Maar je hebt me onderschat, vriend. Dat doen ze allemaal.

De andere wagenmenner geselde de ruggen van zijn vermoeide paarden met het uiteinde van zijn zweep. Maar het was te laat. Porcellus glipte langs ze heen en rondde het keerpunt soepel als een slang. Ik voelde de wind aan mijn haren rukken toen we over het laatste rechte stuk galoppeerden. De eindstreep was in zicht. De menigte in het Circus was opgestaan en spoorde ons luid aan.

‘Dido!’ riepen ze. ‘Dido, Dido, Dido...’

‘Dido!’

Het gebulder verstomde en de uitgelaten gezichten op de tribunes van het Circus Maximus verdwenen, net als het grote stadion zelf. Ik racete alleen met Porcellus op de

oefenbaan bij de stallen van mijn oom Scorpus, de overwinning tegen een denkbeeldige rivaal tegemoet. Maar één stem riep nog steeds mijn naam.

‘Dido!’

Scorpus kwam over de wei naar me toe lopen. Hij keek woedend en ik wist wel waarom. Ik trok aan de teugels en Porcellus gehoorzaamde het bevel om in te houden, al rukte hij wel aan het bit. De wielen van mijn lichte oefenwagen kwamen knarsend tot stilstand toen Scorpus ons bereikte.

‘Waar denk je dat je mee bezig bent? Wil je dat iemand je ziet?’

Hij wees naar de top van het dal, boven de stallen, waar reizigers voorbijkwamen die over de kustweg op weg waren naar de dichtbijgelegen stad Utica.

‘Van daarboven kan niemand ons goed zien,’ zei ik. ‘Rustig maar, Scorpus, ik liet Porcellus alleen maar even rennen.’

‘Je draagt niet eens een helm! Ben je soms vergeten dat de keizer het halve Romeinse leger eropuit heeft gestuurd om naar een vrouwelijke wagenmenner uit te kijken? En dat je met een gestolen paard rijdt?’

Geïrriteerd antwoordde ik: ‘Porcellus is niet gestolen. Hij is van mij, ik heb hem van mijn vader gekregen.’

‘Ik weet niet of de keizer het ook zo ziet.’

‘Je weet hoeveel ik van Porcellus hou.’ Ik begon kwaad te worden. ‘Ik zou nooit iets doen waardoor ik het risico zou lopen hem weer kwijt te raken. Maar het is niet eerlijk om hem de hele dag in zijn stal op te sluiten. Hij mag niet eens met de andere paarden mee wanneer ze hier komen trainen. Het is weer net zoals toen hij voor de Groenen reed en keizer Caligula hem als een hond aan de ketting hield.’

‘Vergelijk je me nu met Caligula?’

‘Nee. Je bent niet zo’n erge tiran als hij. Maar het scheelt niet veel.’

Ik zag een aarzelende glimlach bij zijn mondhoek en voelde me al iets beter. Ik had er een hekel aan om ruzie met hem te maken.

‘Serieus, Scorpus, wat kan het voor kwaad? Porcellus en ik zijn al twee maanden geleden uit Rome ontsnapt. En al die tijd is niemand ons hier komen zoeken. Niemand.’

‘En daar heb je het mis. Dat gebeurt nu dus wel. Daarom kwam ik je waarschuwen.’

Er borrelde angst op in mijn maag.

‘Hoe bedoel je? Wie?’

‘Een boodschapper uit Rome. Hij bracht dit.’

Het was een grove schildering op een rechthoekig stuk geel papyrus. Scorpus gaf het aan mij. Ik bestudeerde de afbeelding van een vrouwelijke gedaante in een met gouddraad afgezette witte tuniek. Haar lange, donkere haar kwam onder de helm uit en in haar hoog opgeheven hand hield ze een zweep. Ze reed op een wagen die werd getrokken door een galopperend zwart paard met een witte ster op zijn voorhoofd.

‘Dat ben ik in het Circus Maximus,’ zei ik. ‘Toen ik als prinses Sophonisba voor de Blauwen reed. En dat is Porcellus.’

‘Ja. En deze brief van Otho zat erbij.’ Scorpus hield nog een stuk papyrus omhoog. Het zegel van rode was op de rand was verbroken. ‘Zet Porcellus in de stal en kom daarna naar binnen. Dan lees ik hem je voor.’

‘Wat staat erin? Wacht, lees hem nu voor... wat staat erin? Scorpus!’

‘De paarden komen altijd op de eerste plaats,’ zei hij, en hij liep over het weiland terug naar het huis.

Ik spande Porcellus uit, sprong op zijn rug en galoppeerde naar de stal. Toen we Scopus’ voormalige leerling Antigonus voorbijreden, die nu zijn assistent-trainer was, zwaaide hij kort naar ons. Zodra we de stallen bereikten, kwam Scopus’ oude lieveling Sciron naar het hek. Hij deed al een hele tijd niet meer mee op de renbaan toen ik hem leerde kennen en zijn donkerbruine snuit werd behoorlijk grijs. Porcellus hinnikte ter begroeting. Sciron was tot nu toe zijn enige vriend hier.

Snel wreef ik Porcellus droog en zette hem toen in zijn box. Er waren meer paarden naar het hek van de wei gekomen en hoewel ik haast had om te horen wat er in Scopus’ brief stond, aaide ik ze allemaal even over hun neus. De rode roan Cupido probeerde me op te houden door zachtjes in de zak aan mijn riem te bijten, waar ik vaak dadels in had zitten. Porcellus protesteerde vanuit zijn stal. Hij beschouwde die dadels als zijn bijzondere privilege.

Parmenion kwam de hoek van de voerkamer om gestrompeld. Hij had nog altijd last van de verwonding aan zijn been door zijn ongeluk in het Circus enkele maanden geleden. Hij kon nog steeds niet veel meer doen dan in de stallen werken. Zijn lichtbruine haar stond zoals gewoonlijk recht overeind en zijn zongebruinde gezicht glom van het zweet. Porcellus’ stemming veranderde meteen. Zijn oren gingen heen en weer en hij trapte opgetogen tegen de deur van zijn box.

‘Hallo, stuk ongeduld. En jij ook hallo, Porcellus.’ Parmenion grinnikte naar me terwijl hij de deur van Porcellus’ box opende.

‘Heel grappig. Heb je eraan gedacht om wat olijfolie door zijn voer te mengen?’

‘Zeker, prinses.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ben je dat grapje nou nog niet beu?’

‘Daar lijkt het niet op, nee.’

‘Ik zal nooit begrijpen waarom dat meisje van de bakkerij je zo graag mag. Je vergeet toch niet om Porcellus’ waterbak bij te vullen, hè? Het is hier heet en hij mag er pas vanavond weer uit.’

Bij de deur naar de keuken zaten mijn twee jonge neven Hanno en Abibaal naast de koepelvormige bakoven. Er hing een heerlijke geur van warm brood in de lucht. Anna was bezig de lunch voor iedereen klaar te maken. Ik kon haar door de open deur zien. Haar zwarte haar ontsnapte uit de lange vlecht en ze sjoerde met op elkaar geklemde tanden een grote ketel naar het vuur.

‘Help haar even, idioten,’ mopperde ik op de jongens. ‘Ze heeft een baby in haar buik, weten jullie nog? Antigonus zou woedend zijn als hij zag dat jullie zijn vrouw zo’n zware ketel in haar eentje lieten tillen.’

Ik trof Scopus aan in de kamer waar hij zijn boekhouding deed. Hij zat aan een tafel naar het gekreukte stuk papyrus te turen.

Ik zag de bezorgdheid in zijn zwarte ogen en mijn hart bonkte onplezierig. ‘Is het... slecht nieuws?’ vroeg ik.

Hij zuchtte en begon te lezen.

‘Mijn goede vriend, ik schrijf dit in haast. Helvia en ik verlaten Rome vanavond, dus ik heb weinig tijd, maar veel te

vertellen. Allereerst moet je weten dat ik het Blauwe team heb verkocht en dat er daarmee dus, in elk geval voorlopig, een einde komt aan onze zakelijke relatie – maar hopelijk niet aan onze vriendschap. Betucius Barus wordt de nieuwe teamleider. Ik heb hem verteld dat jij de beste trainer van het hele rijk bent en dat hij gek zou zijn als hij geen paarden bij jou bleef kopen. Maar Betucius geeft de voorkeur aan de Spaanse rassen boven de Afrikaanse en ik vrees dan ook dat er minder opkopers voor de Blauwen jouw kant op zullen komen dan je gewend bent. Ik weet dat dat invloed zal hebben op je inkomsten en dat spijt me.

De reden voor ons plotselinge vertrek zal je niet verbazen. De keizer is slecht gehumeurd. Sinds zijn favoriete wagenmenner in het Circus Maximus zo vernederend verloor van de geheimzinnige wagenmenner die bekendstaat als prinses Sophonisba, zit Caligula te mokken als een nukige kleuter die zijn favoriete speeltje is kwijtgeraakt. Hij kan het natuurlijk toch al niet verteren dat de Groenen een keer verliezen. Maar hij was erop gebrand het meisje in te lijven als hun nieuwe ster, zodat hij met haar kon pronken zoals hij voorheen met je vroegere leerling Nicias deed. Dat ze liever Rome ontvluchtte dan op die eervolle uitnodiging in te gaan beschouwt hij als een grote belediging.

Caligula's adviseurs proberen hem af te leiden. Er gaan geruchten dat de Groenen een nieuwe menner hebben gerekruteerd, een jong talent dat spoedig in Rome zal arriveren en hopelijk de keizer weer in een beter humeur zal brengen. Maar de keizer koestert zijn wrok zoals een bloedhond een bot bewaakt. Hij is vastbesloten de ware identiteit van de prinses te achterhalen en haar te dwingen terug te keren

naar Rome, samen met het renpaard dat ze onder zijn neus vandaan heeft meegenomen. Daarvoor stuurt hij bijna dagelijks de pretoriaanse garde naar het gebouw van de Blauwen om me te intimideren. De grond wordt me een beetje te heet onder de voeten, dus het lijkt me verstandig om Rome te verlaten.

Maak je om mij alsjeblieft geen zorgen, mijn vriend. Ik heb in het hele rijk vrienden en zal ergens anders opnieuw beginnen. Helvia is nu hier. Ze zegt dat de boot elk moment kan vertrekken en dat ik moet stoppen met schrijven. Ze vraagt me de prinses haar hartelijke groeten over te brengen.

Ik vertrouw erop dat we elkaar zullen weerzien. Mogen de goden tot die tijd over je waken.

Je vriend, Opellius Otho.'

Toen Scopus was uitgelezen, keek hij op. Ik liet me op een krukje neerzakken. Scopus liep om de tafel heen en hurkte voor me neer.

'Het komt goed met hen, Dido, geloof me.'

'Dat weet je niet. Stel nou dat Caligula hen vindt en vermoordt?' Het spreken kostte me moeite. 'Dan is dat om mij, omdat ze mij beschermden.'

'Hij vindt hen niet. Otho heeft zijn geld en Helvia is heel pienter. Dat is samen meer dan genoeg om hen uit de problemen te houden.'

Mijn ademhaling werd rustiger.

'En jij dan, Scopus? Waar moet jij van leven als je geen paarden meer aan de Blauwen kunt verkopen?'

'Laat dat maar aan mij over. Ik bedenk wel iets. De Roden

en de Witten zijn er ook altijd nog, al sturen die niet veel opkopers hierheen. Aan de Groenen verkoop ik liever niet, omdat die het favoriete team van de keizer zijn. Maar als ik geen andere keus heb, zullen we wel zien. Ik maak me vooral zorgen om jou.'

Hij pakte de afbeelding van mij en Porcellus op.

'Hierop staat dat er een beloning voor je is uitgelooft,' legde hij uit. 'De keizer biedt tien miljoen sestertiën aan degene die jou en Porcellus kan vinden en terugbrengen naar Rome.'

'Tien miljoen?' zei ik verbaasd. 'Dat is vast meer dan het prijzengeld dat de Groenen in een heel jaar in het Circus winnen!'

'Waarschijnlijk wel. Het toont wel aan hoeveel je voor hem waard bent, Dido.'

'Wat denk je dat hij met me zou doen? Als ik terug zou moeten?'

Scorpus aarzelde.

'Dat weet ik niet zeker. Hij zal je misschien willen straffen omdat je Porcellus hebt meegenomen. Caligula beschouwt hem als zijn paard, ook al was hij eerst jouw eigendom. Maar ik vermoed dat hij je zal proberen te dwingen om voor de Groenen te rijden, zoals hij eerder al van plan was.'

Ik schudde driftig mijn hoofd.

'Nooit. Dat ga ik echt niet doen. Niet zolang de keizer hun grootste supporter is. Nooit.'

'Nou ja, je begrijpt nu waarom ik je uit het zicht wilde houden.'

Ik liet mijn hoofd hangen.

Scorpus kneep in mijn schouder. 'Ik weet het, Dido. Ik

weet dat het niet gemakkelijk is geweest. Je bent een wagenmenner in hart en nieren. Je wilt buiten zijn en weer over de baan in een Circus racen. Daar is een voor de hand liggende oplossing voor, weet je.'

'Je bedoelt dat ik weer Leon moet worden?'

Hij knikte.

'Dat betekent dat ik weer van voor af aan moet beginnen, dat ik moet meedoen aan de lokale wedstrijden in Utica.' Ik tikte op het pamflet in zijn hand. 'Ik heb gewonnen in het Circus Maximus, Scorpus! Honderdduizenden mensen riepen mijn naam! Nou ja, niet mijn naam. Maar ze juichten wel voor mij.'

'Ze juichten in het Circus ook voor je toen je als Leon voor de Blauwen reed.'

'Dat weet ik. Maar als prinses Sophonisba mocht ik een meisje zijn en daardoor voelde ik me toch een beetje mezelf. Als Leon moet ik een jongen zijn, heel iemand anders. Ik moet mijn haar kort houden, de verf gebruiken die Anna voor me maakt en niet te veel praten. Het is niet eerlijk. Waarom kan ik niet gewoon Dido zijn?'

'Je weet waarom dat is,' zei Scorpus zachtaardig. 'Ik zou willen dat het anders was, Dido. Maar het wagenrennen is een mannenwereld. Dat is altijd al zo geweest en dat zal altijd zo blijven.'

II

Het landschap rond Utica kleurde steeds groener, alsof een smaragdgroene golf over een grauwe kust kabbelde. De voorjaarstarwe werd geplant en de geur van vers omgespitte aarde vermengde zich met de zilte geur van de zee in de verte.

Ik wapperde met de zoom van mijn rok om mezelf wat koelte toe te wuiven. Scopus had gezegd dat ik met Parmenion en Abibaal mee mocht naar Utica om de nieuwe paarden op te halen die per boot uit Carthago arriveerden. Het nadeel was dat ik niet de kleren van een staljongen mocht dragen, waar ik me het prettigst in voelde. In plaats daarvan moest ik me voordoen als een slaafgemaakt meisje dat eten ging kopen op de markt. Het was een warme dag en de wollen tuniek met lange mouwen die ik van Anna had geleend, plakte aan mijn lijf. Ik zat met een mand tussen mijn voeten geklemd achter op de kar. De jongens menden om beurten de ezels. Abibaal kauwde op een strohalm. Hij was bijna dertien, een jaar jonger dan zijn broer Hanno. De kaken en jukbeenderen werden duidelijker zichtbaar in zijn zachte, kinderlijke gezicht. Soms betrapte ik hem erop dat hij met de speelgoedpaardjes zat te spelen die Scopus voor hem had gemaakt van sprokkelhout. Maar hij wilde maar al te graag volwassen worden. Er hingen warrige, donkerbruine

krullen in zijn nek. Hij droeg zijn haar al zo sinds we terug waren uit Rome en Parmenion hem had verteld dat het de mode was bij veel wagenmenners in het Circus Maximus.

Er ontsnapte een lange sliert van mijn haar van achter mijn oor en ik duwde hem terug. Het was de afgelopen twee maanden lichter geworden door de voorjaarszon.

‘Porcellus en jij deden het geweldig vanmorgen, Dido,’ zei Abibaal over zijn schouder tegen me. ‘Ik zat naar jullie te kijken. Maar volgens mij was je in sommige bochten een beetje uit balans.’

‘Echt waar?’ zei ik. ‘Dat is interessant. En je rijdt zelf nog maar met een tweespan en doet mee aan de jeugdaces in Utica. Heb je nog meer adviezen voor me?’

Toen Abibaal zich verlegen weer omdraaide, bedacht ik me en porde hem speels in zijn rug. Hij had gelijk, ook al zou ik het niet toegeven. Ik was die morgen niet op mijn best geweest. Al sinds we terug waren uit Rome had ik het gevoel dat mijn timing in de bochten niet goed was. Het kwam waarschijnlijk door het gebrek aan training.

Ik kromp ineen toen ik in mijn bovenarmen kneep, die verborgen waren onder de lange mouwen van de tuniek. Ik moest echt weer meer spierweefsel gaan kweken.

Toen we in Utica aankwamen, wemelde het in de brede hoofdstraat zoals gewoonlijk van het winkelpubliek, de reizigers en de handelaren. Ik wilde het liefst met Abibaal en Parmenion naar de haven gaan om naar de paarden te kijken die van de boten werden geladen. Maar ik had Scopus beloofd geen aandacht op mezelf te vestigen. Nadat ik met Abibaal en Parmenion had afgesproken dat we elkaar weer zouden zien bij de kar, ging ik naar de markt. Ik noemde

zachtjes de ingrediënten op die ik voor Anna moest halen. Ik kocht uien, appels en kool bij de groenteman, een stuk spek bij de slager en komijnzaad bij de specerijenkraam. Daarna ging ik bij de kraam van de molenaar in de rij staan en wachtte ik tot hij het meel voor me afwoog. Aan een muur vlakbij hingen aankondigingen voor de circuswedstrijden die de volgende maand gehouden zouden worden. Ik zag ook een aanplakbiljet met zwarte letters en een tekening van een reusachtige ovale renbaan. Er stonden twee mannen naar te kijken. Een van de twee herkende ik aan de achterkant van zijn kale hoofd. Het was Glarus, de vriend van Scopus, die ook trainer was. Hij had me alleen maar als Leon gezien, maar ik trok voor de zekerheid toch mijn haren een beetje voor mijn gezicht. De andere man droeg een leren mantel over zijn schouders en had vet, donker haar. Hij knikte naar Glarus.

‘Ik zie dat u naar het nieuwe circus kijkt dat ze in Thugga gaan bouwen.’

‘Het is nogal wat, hè? Ze zeggen dat het net zo groot wordt als het Circus Maximus, maar ik moet het eerst nog zien.’

‘Zit u in de renwereld?’

‘Inderdaad. Ik kom zelfs met een team wagenmenners naar de opening van dat circus. Eind van de zomer.’

De man haalde een stuk papyrus uit de leren buidel aan zijn riem. Ik moest moeite doen om niet naar adem te happen. Het was het opsporingsbiljet voor mij en Porcellus.

‘U weet zeker niet toevallig iets over dit meisje?’

Glarus bestudeerde de afbeelding en snoof spottend.

‘U bent niet de eerste die me dat laat zien. Er zijn een hoop mannen die naar haar vragen en de beloning in de

wacht proberen te slepen. Het spijt me, ik kan u niet helpen. Maar als u het mij vraagt is het allemaal een grap. Geen enkel meisje is sterk genoeg om een vierspan paarden in bedwang te kunnen houden. Ik durf te wedden dat die prinses gewoon een man in een jurk is.’

De man met de leren mantel keek ontevreden. Op dat moment gaf de molenaar me mijn meel en ik haastte me terug naar de kar. Mijn gedachten buitelden over elkaar heen. Hoeveel premiejagers waren er naar mij en Porcellus op zoek? Ik vervloekte mezelf omdat ik zo stom was geweest die morgen met hem te gaan rijden. Van nu af aan zou ik precies doen wat Scopus zei en Porcellus alleen ’s avonds in de wei laten. Hij zou het vreselijk vinden, maar alles was beter dan het risico lopen dat de keizer hem weer van me afpakte. Er speelde nog een andere gedachte door mijn hoofd. Het nieuwe circus. Glarus had gezegd dat het in Thugga werd gebouwd. Ik wist dat Scopus en mijn moeder daar waren opgegroeid. Als Glarus was uitgenodigd om daar aan de wedstrijden mee te doen, dan gold dat vast ook voor Scopus. Waarom had hij daar niets van gezegd?

Abibaal en Parmenion waren nog niet terug met de paarden. Terwijl ik aan de rand van de markt bij de kar stond te wachten, keken een paar mannen telkens naar me en maakten opmerkingen waar ik van moest blozen. Ik vervloekte mijn meisjeskleden en keek een man die naar me floot lelijk aan. Zijn uitdrukking veranderde en hij kwam op me af. Ik ging er meteen vandoor en rende door de straten. De tas met boodschappen bonkte tegen mijn knie. Gelukkig kwam de man me niet achterna en nadat ik in de beschutting van een zuilengang op adem was gekomen, besloot ik naar de

haven te gaan om te kijken waar Parmenion en Abibaal bleven.

Het was een winderige middag en de aan de kaai vastgelegde boten schommelden op de deining van het water. Aan de andere kant, voorbij de vrachtboten, lagen de boten voor dierentransport, die diepere rompen hadden. Toen ik tussen de zwerm dokwerkers door die kant op liep, hoorde ik hoefgeklepper achter me. Ik keek om en zag een onverzorgde man in soldatenuiform met een vosmerrie. Ze was stevig, gespierd en had prachtige rood-gouden manen. Maar ze had ook grote littekens op haar schouders en een gat in haar gezicht waar haar rechteroog had moeten zitten.

‘Hé,’ riep de soldaat naar een zeeman op de kade. ‘Waar ga je heen?’

‘Rome,’ hoorde ik de zeeman zeggen. ‘We nemen wat dieren mee voor het Circus Maximus.’

‘Heb je plaats in je ruim voor nog eentje?’

De zeeman lachte.

‘Je neemt me zeker in de maling? Moet je dat beest zien.’

‘Laat je niet van de wijs brengen door haar uiterlijk. Dit is een van de snelste paarden van het derde legioen. Ze kreeg tijdens een gevecht met een stelletje rebellen bij de grens een pijl in haar gezicht. Ze bracht me evengoed in veiligheid en struikelde niet één keer.’

‘Heel ontroerend. Maar het Circus zit niet te wachten op blinde paarden.’

‘Je kunt vast wel ergens een paar sestertiën voor haar krijgen, denk je ook niet?’ smeekte de soldaat. Hij zag er vies en wanhopig uit. ‘Help me nou. Ik ben uit het leger ontslagen en heb geld nodig om terug te keren naar Rome.’

De zeeman wreef over zijn kin en bekeek de eenogige merrie kritisch. Daarna pakte hij zijn buidel, telde wat munten uit en gaf ze aan de soldaat, die ze gretig aannam. Hij aaide de vos over haar rug.

‘Tot ziens, meisje. We hebben fantastisch geracet, samen, hè? Gedraag je, Juweel.’

Hij gaf haar nog een klopje en liep toen weg terwijl hij het geld in zijn hand telde. De merrie draaide zich om en keek hem met haar goede oog na. Ze liet een verdrietig protest horen. Ik keek vol ongeloof naar de soldaat. Hoe kon iemand dat nou doen? Het paard dat zijn leven had gered, zomaar verkopen en achterlaten.

De zeeman pakte het leidsel van de merrie vast en keek meedogenloos naar haar misvormde gezicht.

‘Een circuspaard. Wat een mop. Sicilië. Daar ga je heen, lelijkerd. Ze kunnen daar altijd wel paarden gebruiken voor in de mijnen.’

Hij wilde haar meenemen naar de boot, maar de merrie weigerde. Toen de zeeman vloekte en nog harder trok, rukte ze zich los en liep ze over de kade weg. Ik liet de mand met boodschappen vallen en ging achter haar aan. Dokwerkers probeerden het achter haar aan slepende leidsel te pakken, maar ze ontweek hen allemaal, haar hoeven zo rap als die van een hert. De soldaat had niet gelogen. Ze was razendsnel, ook al zag ze maar met één oog. Aan het eind van het haventerrein verdween ze om een bocht.

Het kostte me een hele tijd om haar in de doolhof van straten in Utica terug te vinden. Een omvergegooide souvenirkraam was mijn eerste aanwijzing, gevolgd door een vrouw die over haar verpeste wasgoed klaagde en daarna

een stel kinderen die opgetogen over een demonenpaard met één oog kwetterden. Eindelijk vond ik de vos. Ze stond aan het eind van een verlaten steegje te mokken en dronk smerig water uit een plas. Toen ze me zag, hief ze haar hoofd en snoof ze behoedzaam.

‘Rustig maar,’ zei ik op kalmerende toon en ik liep heel langzaam naar haar toe. ‘Ja, ik weet het. Je hebt een zware tijd gehad. Maar mij kun je vertrouwen.’

De merrie keek me argwanend aan. Ik maakte een zacht hinnikgeluid. Ze deinsde achteruit en ik vervloekte mezelf omdat ik de mand met boodschappen had laten vallen. Anders had ik de appels kunnen gebruiken om haar naar me toe te lokken. Ik veranderde van tactiek, draaide me om en liep langzaam weg. Ik was nog niet ver toen ik haar hoefgeklepper weer hoorde. *Geweldig*. Ze kwam naar me toe en vond het goed dat ik het leidsel pakte.

‘Hallo, Juweel,’ zei ik, en ik aaide zacht met mijn knokkels over haar wang. ‘Maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed.’

Terug bij de kar trof ik Parmenion en Abibaal aan met zes paarden die aan elkaar vastgebonden waren.

‘Eindelijk!’ zei Parmenion. ‘We hebben je overal gezocht. En wat is dát?’

Ik negeerde zijn vraag over Juweel en vroeg: ‘En waar waren jullie dan? Ik heb hier eeuwen gewacht en toen kwam er een vreselijke man op me af en moest ik wegrennen.’

‘Parmenion stond met zijn vriendin van de bakkerij te kletsen,’ zei Abibaal. ‘Ze giechelde en hij zei dingen over haar ogen. Eerlijk gezegd werd ik er een beetje misselijk van.’

Parmenion negeerde hem. ‘Nogmaals, wat is dat?’ Hij

knikte naar de merrie, die belangstellend aan hem snuffelde.

‘Ik heb haar gevonden. Ze heeft een thuis nodig. Bind haar met de anderen achter aan de kar vast.’

Parmenion keek me vol ongeloof aan, maar zuchtte toen en pakte Juweels leidsel vast.

‘Scorpus zal hier niet blij mee zijn. Maar dat is jouw probleem.’

